

[Mogens Fog.]

Måske er dette den sorteste side ved det forføjede retsopgør, vi har været igennem: at de, som er løsladt efter at have udstået deres straf, ikke står i den offentlige bevidsthed som havde de udsonet hele deres brøde, at de, som er frikendt ved domstolene, ikke står som uskyldige, og at de, hvis sager er blevet henlagt uden at være ført frem til dom, ikke i den offentlige bevidsthed står som rensede.

Dette gælder også for hr. Löppke. De arbejdere, der havde ham inde på livet under besættelsen, de arbejdere, som bedre end nogen anden kendte hele hans indstilling og optræden dengang, de *kan* ikke føle sig overbevist om, at myndighedernes behandling af hans sag har været tilfredsstillende, hverken oprindelig, i 1945, eller under statsadvokaturens sidste gennemgang, den hastige revision, der blev foretaget i efteråret 1949. Det har også i pressen i de sidste dage forlydt, at den nuværende justitsminister har modtaget nye oplysninger, som vi forhåbentlig i dag vil blive delagtiggjort i.

Men da forholdet var sådan, da arbejderne følte det på den måde, måtte de også føle det som en national krænkelse, at de mod givet løfte fra fabrikkens ledelse skulle tvinges til at gå i arbejde under ham igen. Dette var årsagen til, at arbejderne forlod fabrikken den 7. december. Siden den dag har de 71 mand ført deres aktion i fuld enighed til trods for de økonomiske ofre, det påfører hver enkelt af dem. Man har søgt at svække dem; man har søgt at så mistillid til deres motiver, at undergrave deres kamp; man har idømt dem bod ved voldgiftsretten. Men samtidig har sympati og støtte mødt dem, først og fremmest fra arbejdspladser og fagforeninger, men også fra kredse i alle andre befolkningslag som et udtryk for, at arbejderne har en fremherskende retsfølelse på deres side i denne sag.

Nu er situationen i dag den, at hr. Löppkes tilstedeværelse på fabrikken ikke alene forhindrer de 71 arbejdere i at komme tilbage, men også giver anledning til en stadig uro i kvarteret omkring fabrikken. Beboerne i nabolaget har med rette følt situationen uudholdelig og klaget til justitsministeren. Talrige øjenvidner har bekræftet, at det er de arbejdsvillige, og da særlig de straffede blandt de arbejdsvillige, som ved deres udfordrende holdning giver anledning til sammenstødene. De 71 arbejdere har stadig erklæret og atter fremhævet det i en udtalelse i går, at de hverken før eller nu ønsker deres kamp ført med voldelige midler. Alligevel

opstår der uro, alligevel står de stadig på gaden.

Der findes kun een eneste måde, hvorpå man kan bringe den nuværende uholdbare situation til ophør, nemlig ved at inddrage Löppkes arbejdstilladelse. Ingen retssag er nødvendig, for at dette skal ske. Mange udlændinge har i årenes løb mistet deres arbejdstilladelse eller har ikke opnået arbejdstilladelse på et betydeligt spinklere grundlag end det, der foreligger for Löppkes vedkommende. Når blot man tænker på, hvor mange af de emigranter, som i 30erne søgte ly i Danmark for nazismen, der uden nogen som helst motivering fik nægtet opholdstilladelse, bliver det dobbelt uforståeligt, ja, dobbelt forargeligt, at en mand, der så tydeligt, som Löppke gjorde det, stillede sig på den nazistiske besættelsesmagts side, stadig kan nyde godt af den danske stats beskyttelse. Alene det forhold, at han, en udenlandsk statsborger, i dag giver anledning til uro i Lyngby, er et fuldtud tilstrækkeligt grundlag for, at denne beskyttelse fra den danske stats side inddrages.

Dette er ikke nogen politisk sag, det er en national sag. Dette standpunkt har de strejkende fra første færd hævdet, og dette standpunkt danner grundlag for forespørgslen her i dag.

Da sagen kom op og forespørgslen blev indgivet, havde vi en anden justitsminister, end vi har nu. Det er mit håb, at den nuværende højtærede justitsminister — som det er hans vane — vil se ganske uhildet på denne sag og i sit svar give udtryk for, at han i hvert fald er enig med de tusinder af arbejdere og andre danske, som gennem resolutioner og henvendelser tydeligt har stillet sig bag de 71 mand i kravet om, at hr. Löppke fjernes fra fabrikken. Det uværdige forhold, at de 71 danske arbejdere må gå på gaden, fordi en fabriksledelse foretrækker en mand med hr. Löppkes fortid, det forhold, at han ved sin tilstedeværelse giver anledning til uro og blodige sammenstød i Lyngby, må bringes til ophør snarest muligt, og det ligger i den højtærede justitsministers hånd at bringe det til ophør.

Justitsministeren (Steincke): Efter det røre, der nu snart et år vel har været om denne sag, vil det være naturligt, at jeg forudskikker den bemærkning, at jeg som nylig tiltrådt justitsminister naturligvis så vidt muligt har måttet bygge på de oplysninger og argumenter, der har været afgørende for mine to ærede forgængere. Endvidere er det naturligt, at jeg tilføjer,